

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Durant la guerra del Rif —crec que és amb aquest nom que ha passat a la història— un grup de periodistes francesos va entrevistar el general en cap de les forces espanyoles. Hi havia un cert estupor en els medis internacionals, perquè uns moros precàriament armats i amb una organització més aviat caòtica s'apuntaven triomfs espectaculars sobre les tropes colonials.

Un dels periodistes va preguntar:

—¿Com pot ésser, general, que uns cabilencs sense preparació castrense puguin infligir derrotes a un exèrcit europeu com el vostre?

—És que els moros no saben estratègia —va respondre ponderadament l'il·lustre soldat.

Volia dir que aquells desgraciats atacaven per on no se'ls esperava segons les regles de l'art militar. Era (valgui el símil) com els toros dolents, que no responen a l'engany, envesteixen de trasantó i atropellen el torero.

Però alguna cosa vàlida devia tenir l'instint d'aquells combatents africans, perquè molts anys després, un exèrcit modern i de provada eficàcia bèl·lica va aplicar un sistema semblant amb un invent que va commocionar el món: la guerra llampec.

Els alemanys avançaven ràpidament per carreteres i auto-

¿Res de nou a l'Orient?

pistes, amb les seves divisions blindades, deixant enrere les fortificacions enemigues. Es pot dir que ni se les miraven, i és així com la famosa línia Maginot se'ls va lliurar sencera amb tot l'equip, i tot el personal esverat perquè allò que els semblava primera línia pròpia s'havia convertit en un obrir i tancar d'ulls en rereguarda enemiga.

M'ha fet pensar en tot això el consell que van donar els militars israelians al comandament aliat mentre es projectava el començament de la "mare de totes les batalles".

És arriscat escriure amb massa anticipació sobre la guerra del Golf, perquè els esdeveniments se succeeixen amb una rapidesa al·lucinant.

Ara mateix, en el moment d'escriure aquestes ratlles, han tingut lloc alhora dos fets aparentment contradictoris: d'una banda, Saddam Hussein ha pronunciat una allocució en el transcurs de la qual ha dit que lluitarà fins a la mort i, de l'altra, el seu ministre de Relacions Exteriors ha lliurat a Moscou un pla de pau que inclou la retirada incondicional de Kuwait.

Els polítics i els estratègics jueus no s'ho acaben de creure i,

pel que pugui ésser, aconsellen els aliats que en el cas d'iniciar l'ofensiva terrestre avancin rodejant els nius de tancs, d'artilleria i de combatents amagats sota la superfície del desert. Després, si les coses surten tal com les preveuen, tirant-los paletades de sorra al damunt i col·locant-hi làpides, els podran considerar definitivament enterrats.

Les guerres són cada vegada més irracionals i estúpides. Les que hem sofert darrerament i les que encara pateix la humanitat posen en relleu absurds tan increïbles com el fet que els soldats de bàndols antagònics vagin vestits amb uns uniformes que els fan indistingibles els uns dels altres, perquè s'ha fet universalment preceptiu un estil unisex de camuflatge.

Els colors llampants de les guerres pretèrites, que tenien la missió d'evitar confusions suïcides, han estat substituïts per les taques irregulars, monòtones, estampades sobre unes granes francament poc afavoridores. Les pel·lícules guerreres en tecnicolor hi han sortit perdent i, generalitzant, es podria dir que com més anem, menys valem.

Pere Calders